

Dopis příteli, kterému bude zítra šedesát
a zabývá se ruskou literaturou.

Není to málo, ani příliš,
a přece začínám se bát,
ubývá přátel jako sněhu,
když koncem března začne tát.

Co všechno život nepřinesl
a co nám za ta léta dal,
zdánlivě darem, v zápětí však
kolik nám toho zase vzal.

Rmoutil se nad tím už i Puškin
a zpíval kdysi Lermontov,
že roky jdou jak smutné ženy,
jak k studni průvod černých vdov.

Nač o tom dumat, kamaráde,
co na tom, že nám někdo vzal,
pořád ti zbývá krásná radost
z toho, co sám jsi komu dal.

A z knihy, ke které psals úvod,
na teskný refrén vzpomínám
z básně o zvonech z Amstrdamu,
ó Amstrdam, ó Amstrdam!

Jak mne to slovo uhranulo,
Chutná jak růže mezi rty,
kdo za ně může - jistě Balmont,
a v české řeči také ty.